

Kerbelâ faciası

Bir okuyucumuz: “Hazret-i Hüseyin neden şehit edilmiştir? Bunun hikmet yönü nedir? Bazılarının vücuda acı vererek bu acı olayı hatırlamaları ne derece doğrudur?”

İslâm tarihindeki bir takım acı ve müessif olayları hatırlamak, haklarında ileri geri konuşmak elbette istemeyiz. Fakat olayları serinkanlılıkla tahlil etmenin ve yapılan önemli tahlilleri yansıtmamanın yararlı olacağı açıktır.

Müslümanların altıncı halifesi olan Hazret-i Muâviye, hicrî 50 yılında kendinden sonra halife olmak üzere oğlu Yezîd’i veliaht tayin etti ve Şam Müslüman’larının biatını aldı. Böylece; İslâm tarihinde “seçimle veya ehliyetle iş başına gelme” sistemini esas alan “halifelikten”, “babadan oğula bir soy ağacında dönüp durmayı” esas alan “saltanata” Hazret-i Muâviye ile geçilmiş oldu. Muâviye’den sonra oğlu Yezîd Müslüman’ların başına geçti.

Muâviye’nin halifeliği saltanata çevirmesinden sahabeler incinmişlerdi. Medine karıştı. Hazret-i Ebû Bekir’in oğlu Abdurrahmân (ra) “Siz bu müesseseyi Bizanslaştırmak mı istiyorsunuz? Zira ne zaman onların kralı ölse, yerine oğlunu getirirler!” diyerek tepkisini gösterdi. Hazret-i Hüseyin, Hazret-i Ömer’in oğlu Abdullah ve Abdullah bin Zübeyir de (ra) Yezîd’e biat etmeyi kabul etmediler.

Hasan-ı Basrî der ki: “İki kişi Müslümanların içine fitne soktu: Sıffîn savaşında Kur’ân sahifelerinin mızrakların ucuna takılmasını ve bu işin hakemlerle çözülmesini Muâviye’ye telkin eden Amr bin As ve Yezid’in veliaht yapılmasını Muâviye’ye telkin eden Muğîre bin Şu’be.”

Yezîd, Müslüman’ların başına geçtikten sonra toplumun gerginliği arttı. Yezîd’e bîat etmeyen Kûfeliler Hazret-i Hüseyin’i (ra) halife olarak Kûfe’ye dâvet ettiler. Bir kısım sahabîler bu dâvetin toplumu daha da gereceğini düşünerek Hazret-i Hüseyin’in (ra) Kûfe’ye gitmesine razı olmadılar. Fakat Hazret-i Hüseyin (ra) Müslümanları başsız bırakmamak için bu dâveti reddetmedi ve Kûfe’ye hareket etti.

Hazret-i Hüseyin’in (ra) Irak’a doğru hareket ettiğini haber alan Yezîd, Kûfe valisine Hazret-i Hüseyin (ra) ile savaşmasını emretti. Hazret-i Hüseyin (ra) ne kadar Müslüman kanı akıtmaya karşı direnmiş ve barış istemişse de, artık ok yaydan

fırlamıştı bir kere; olaylar olayları izledi; Kerbelâ toprakları kana bulandı. Hazret-i Hüseyin de (ra) dâhil, savaşanların tamamı şehit edildi.

Bedüzzaman Hazretleri; Sıffîn savaşının hilâfet ile saltanatın savaşı olduğunu; Hazret-i Hasan ile Hazret-i Hüseyin'in (ra) Emevîlere karşı mücadelelerinin ise din ile Arap milliyetçiliği savaşı olduğunu, Emevîlerin devleti Arap milliyetçiliği esası üzerine kurmak istediklerini, Hazret-i Hüseyin'in de (ra) buna karşı çıktığını kaydediyor.¹

Üstad Saîd Nursî Hazretlerine göre, bu facialar sebebiyle Hazret-i Hüseyin (ra) ve akrabası çok yüksek uhrevî neticeler, ruhanî saltanatlar ve manevî terakkîler elde etmişlerdir. Çünkü din namına ve dinin doğru yorumu için hareket etmişlerdir.²

Bedüzzaman Hazretleri, mübarek İslâmiyet'in ve nuranî Asr-ı Saadet'in başına gelen o dehşetli kanlı fitnenin hikmet ve rahmet yönü olarak da; baharda dehşetli yağmurlu bir fırtına altında bütün bitki taifelerinin, tohumların ve ağaçların tahrik olarak açılmaya ve inkişaf etmeye başladıkları gibi; sahabe ve tabiînün başına gelen o feci olayların da her biri birer çekirdek hükmündeki istidat ve kabiliyetlerin uyanmasına, "İslâmiyet tehlikededir, yangın var!" korkusu ile her taifenin kabiliyetine göre bir hizmete koşmasına vesile olduğunu beyan eder. Müslümanların bir kısmı Kur'ân ve Kur'ân ilimlerinin muhafazasına, bir kısmı hadislerin muhafazasına, bir kısmı fıkıh ilminin kurulup geliştirilmesine çalışmışlardır. Yani acı ve dehşet olayları her bir kabiliyeti kamçulamış ve bir hizmette verimli biçimde çalışmalar yapmasını netice vermiştir. Bu çalışmalarıyla Müslümanlar başarılı da olmuşlar; İslâmiyet binası bütün ilimleriyle eksiksiz kurulmuştur.³

Hiç şüphesiz, böyle gül bahçelerinde bir takım bid'at fırkalarının dikenleri de çıkmıştır. Fitne atanlar, fesat çıkarıcılar, ortalığı bulandıranlar, husûmet ekenler şimdi hepsi Allah'ın adaletine teslim olmuşlardır. Bu acı olayların, vücuda acı vererek hatırlanmasını İslâmiyet elbette istemez. Hazret-i Hüseyin (ra) başta olmak üzere, ilimde ve siyasette İslâmiyeti korumak ve doğru olarak tevil etmek için hareket eden her himmet sahibine birer rahmet duâsı ve Fatiha okumak, elbette vücuda acı vermeye nispetle davranış olarak çok daha mânâlı ve isabetlidir.

Dipnotlar:

- 1- Mektûbât, s. 58.
- 2- Mektûbât, s. 59.
- 3- Mektûbât, s. 101.